

Dan: Der er blevet talt om den Forbindelse, der skulde være mellem Dyrheden af Levestedet og den kommunale Skattebyrde i en Kjøbstad. Jeg tillader mig at mene, at der ikke er nogen saadan direkte Forbindelse, jeg mener, at det kan være, at der paa det samme Sted er meget billigt at leve og dog høje Kommuneskatter. Dette tror jeg er bevisligt deraf, at man i Nabo-kommuner, hvor altsaa Dyrheden af Levestedet i det Væsentlige maa være ens, kan have i høi Grad forskjellige kommunale Byrder at udrede. Overhovedet mener jeg, at det er et Indgreb i den kommunale Selvstændighed — forsaavidt man har en saadan, thi den, man har, er sandelig ikke for stor — en Indskrænkning af denne Selvstændighed, naar man paalægger Kommunen en Begrænsning med Hensyn til Bestemmelsen af de kommunale Skatter. De kommunale Byrder ere afhængige af mange forskjellige Omstændigheder, blandt Andet af, at Kommunen til en vis given Tid kan have en betydelig Gjæld at afdrage, og naar det nu oveniud er Tilfældet — hvad jeg veed har været Tilfældet — at Regjeringen vilkaarlig har grebet ind og bestemt, hvor stort eller lille Afdraget paa den kommunale Gjæld skal være, — jeg kjender et Tilfælde, hvor Ministeriet har forlangt, at den kommunale Gjæld skulde afdrages aarlig med det dobbelte Beløb af det, som Kommunens Bestyrelse havde foreslaaet — saa maa man erkjende, at Ministeriet derved faar Indflydelse paa den kommunale Skattebyrde i en By. Dette mener jeg er urigtigt, og tillige finder jeg, at det er dobbelt urigtigt og ubilligt ved Siden af denne ministerielle Vilkaarlighed ved en Lov at give en Bestemmelse, hvorved man yderligere forrykker dette Forhold. Jeg synes, at, naar de andre Borgere i Landet maa finde sig i, at være forskjellig Skat af den samme Indtægt, eftersom de bo i de forskjellige Kommuner, hvor Kommuneskatterne kunne være større eller mindre, maa de Herrer militære Befalingsmænd ogsaa finde sig deri. Men: ved Siden heraf skal jeg tillade mig at udtale, at jeg vilde finde det rigtigt, at man lønne Befalingsmændene, som det kunde være passende og anstændigt, og saa lod dem betale Skat i Lighed med de andre Borgere uden at gjøre Brud paa Principet, saaledes som der her er gjort Forsøg paa, Noget, som jeg finder særdeles uheldigt. Jeg kan saaledes ikke stemme for det Forslag, som Udvalgets Flertal har stillet under Nr. 4 til det foreliggende Lovforslag.

G. Petersen: Jeg kan ikke Andet end være særdeles taknemmelig for den Omhu, som en stor Del af de ærede Ralere nære for Kjøbstadkommunerne, som jo væsentlig ere de, der komme i Betragtning ved denne § 4. Men, jeg tror, at de Herrer for en stor Del gaa ud fra en urigtig Forudsætning, naar de mene, at § 4, hvis den vedtages, vil foranledige en Adskillelse

mellem Statsborgerne. Jeg tror ikke, at en eneste Borger i nogen Kjøbstad vil finde sig foranlediget, saafremt Paragrafen vedtages, til af den Grund at se skævt til de Militære, der beordres til at bo i Kommunen. Der er talt om, at de ville blive betragtede som en egen Kaste. Ja, der er i Virkeligheden i Kommunen Personer, som man paa en Maade betragter som en egen Kaste med Hensyn til Skattebyrden, og det kan ogsaa gjerne være, at de Herrer militære Personer ville blive betragtede paa samme Maade som disse Personer; men det er en Kaste, som der ses paa med megen Bevillie. Det er blevet sagt, at Ingen vil kunne befri sig for at bo i Kjøbstaden paa Grund af Skatterne, men det vil vistnok gaa de Militære som denne egne Kaste, jeg har henpeget paa, nemlig Pensionisterne. Der gjøres, kan jeg forsikre, i forskjellige Kommuner alt Muligt netop for at faae Pensionister til at opholde i Kommunen, og man tager ikke i Betænkning at nedsette deres Skatter saa meget som muligt, for at de ikke skulle blive bange for at bo der. Jeg veed selv, at man ved Skatteansættelsen søger at ansætte dem saa lavt som muligt; der er hverken Tale om, at de skulle betale 2 pCt. eller 5 pCt.; men man nedsetter Skatten paa alle mulige Maader for dem, for at de ikke skulle blive bange for at bo i Kommunen. Man ser dem gjerne komme og bo i Kommunen, idet man gaar ud fra, at de lægge deres Hænge der, saa at denne har indirekte Fordel af at have dem boende der, og man gaar ogsaa ud fra, at de Byrder, som de bære, ikke komme dem saa meget til Gode, som de Byrder, der bæres af de Næringsdrivende, komme disse til Gode. Jeg tror derfor ikke, at nogen Adskillelse mellem Statsborgerne kan blive Følgen af, at denne Paragraf vedtages. Paa den anden Side maa man ikke glemme, naar der tales om, at det er et Baand, der lægges paa Kommunen, at det dog med Sandhed maa siges at være uret at lægge den fulde Byrde paa de Militære; thi som bemærket af flere ærede Ralere, ere de jo ikke Herrer over, hvor de ville bo, og de kunne heller ikke vide, hvorlænge de ville komme til at bo paa Stedet. Der er Tale om, at de Goder, som Kommunen anskaffer for sine Skatter, og som altsaa foranledige, at der betales høiere Skatter, ogsaa komme de Militære til Gode. Jeg vil herved gjøre opmærksom paa, at det kun er for en meget ringe Del, at dette kan siges, nemlig forsaavidt de vedkommende Militære ere Steder i Kommunen eller paa anden særlig Maade ere interesserede. Vor Tid er Fremfritidets Tid og navnlig i den Kommune, hvor jeg bor, have vi i en Række af Aar betalt 5 og 5½ pCt. af vor Indtægt, men det er for en stor Del kun kommet deraf, at vi have foretaget store Arbejder, der først ville komme Fremtiden til Gode. Vi have bygget Fattigaarvde, kjøbt store Arealer, anlagt Gasværk og Vandværk og andet Saadant; men det er Altsammen Noget, der som sagt navn-